

Konecsin Lilian Beáta

Egy tornászlány története

Lejla egy átlagos, tizennégy éves lány, aki imádja a tornát.

Lejla minden nap elment a tornaterembe és gyakorolt. Nagyon jó volt talajtornában, de legfőképpen a korláton végzendő gyakorlatokat szerette. Nemcsak hogy hajlékony volt, de még tanulásban is jeleskedett. Semmi probléma nem volt vele, a szülei minden versenyére elkísérték őt.

Egy napon ismét egy versenyre mentek. Lejla nagyon izgult, mert ezen a megmérettetésen múltott a középiskolába való jelentkezése. A verseny ugyanúgy zajlott: bemelegítés, versenyszámok és a díjátadás. Kivéve, azt hogy a zsűri között ott ült Edward Smith, a Magyar Nemzetközi Tornász Középiskola Igazgatója, aki fogja eldönteni, hogy kiket vesznek fel az iskolába. Lejla ma is, mint mindig meg is nyerte a versenyt és az Arany Serleget.

„ Most már biztos, hogy bekerültem az ország legjobb sulijába”- gondolta boldogan Lejla.

- Köszönjük mindenkinek, aki részt vett a versenyen. Mindenkit levélben fogjuk értesíteni az eredményekről. – mondta a műsorvezető.

Lejla másnap alig várta, hogy megérkezzen az értesítés. Anyukája elhívta, hogy egy kicsit menjenek vásárolni addig is Lejla kicsit elfelejti a levelet. A vásárlás végeztével beültek a kocsiba és hazafelé mentek. Az úton beszélgettek a tegnapi versenyről. Amikor hirtelen...

- Anya nézd!!! – kiáltotta Lejla. A szemben lévő sávról hirtelen letért egy autó, és neki hajtott Lejlá-ék kocsijának. A két autó összeütközött.

Lejla csak másnap kelt fel. Ahogy körbenézett, látta, hogy fehér falak veszik tehát kórházban van. A jobb lába gipszben volt. Meglátta a szüleit mindketten egy széken ültek és várták hogy a kislány

felébredjen. Lejla azt is észrevette, hogy az anyukáján csak néhány kék folt, karcolás van rajta. Tehát az anyja nem sérült meg.

- Jaj, Lejla, de jó, hogy felkeltél! - örvendezett az apja. A lány nem válaszolt csak nézte a törött lábát. Nyílt az ajtó. Frank doktor lépett be rajta.
- Látom a kisasszony már felkelt. Lejla amint látod, a jobb lábad be van gipszelve. Az ütközés során eltört - mondta az orvos - . Sajnos a tornát nem szabad folytatnod!

Lejlánál megállt az idő. Nem mozdult, gondolkozott.

„ Mikor gyógyulok meg? Mikor tornázhatok? Mikor járhatok? Mi lesz ha nem tornázhatok? Minden, amit elértem kárba vész?” -gondolkodott a lány. Inkább haza akart menni nem akart ott maradni. Otthon megnézte, hogy küldtek e levelet. Igen. Lejla kinyitotta: felvették...

A csúnya ütközés után 6 hét telt el. Az orvos megállapította, hogy a lány gyorsan gyógyul ezért megengedte, hogy Lejla gyógytornára járhat.

Másnap el is ment. Unott volt a kedve, ami az elmúlt időszakban jellemző volt rá. Most sem volt máshogy, várta, hogy elkezdődjön a szenvedés, mert igaz lesztedték a gipszet a lábáról, de nehezen járt. Az orvos kijött, megnézte, hogy hogy dolgozik a lány. Látta a szemében a fájdalmat.

- Lejla tudom, hogy nagyon fáj de jól tudod, hogy nem szabad feladni - mondta a gyógytornász - vagy nem akarsz visszamenni tornázni vagy nem akarsz újra versenyezni? - a lány bólintott- Hát akkor meg ne add fel!

A lány most először elmosolyodott, és így is lett. Folytatta a gyógytornát és keményen dolgozott. Teltek-múltak a hetek Lejla egyre jobban erősödött nem adta fel. Néhány hónap múlva visszatérhetett az egyesületbe és mehetett versenyekre. Elérte azt is hogy felvegyék a középiskolába.

Lejla megtanulta azt is a gyógytornán, hogy ahhoz, hogy elérj valamit, kell akaraterő és kitartás. És mindig a szemed előtt kell lobognia a célnak. Lejla újra szárnyalt. És így folytatta útját a siker felé.